

TAMMI

Sitten

menin

kotiin

KARIN SMIRNOFF

"Hätkädyttävän hyvä romaani."

GÖTEBORGS-POSTEN

Karin Smirnoff

SITTEN MENIN
KOTIIN

SUOMENTANUT OUTI MENNA

TAMMI

HELSINKI

Oversættelsen er
finansieret af
Nordisk Ministerråd

Pohjoismaiden ministerineuvosto on tukenut teoksen suomentamista.

Ruotsinkielinen alkuteos *Sen for jag hem* ilmestyi 2020.

Copyright © Karin Smirnov and Bokförlaget Polaris 2020 in agreement with Politiken Literary Agency

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Outi Menna 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-3937-8

Painettu EU:ssa

*Kun näen pimeydessä tähden
ja mietin kuinka
kauan sitten se oli
ajattelen
sinua
Anna merkki
Minä odotan*

ELISABETH RYNELL,
NATTLIGA SAMTAL

Yksi

Bror kuoli ja jätti minut yksin.

Köysi irtosi. Me liu'uimme. Me putosimme.

Oksanhanka otti minut vastaan. Oksa kietoutui käsivarteni ympärille ja kähisi korvaani et sinä janakippo. Käsivarsi luiskahti sijoiltaan. Köysi luiskahti kädestä.

Kuin käärmeenhäntä se kiemursi kalliota alas.

Käärmeen toisessa päässä roikkui veli.

Hän luotti voimiini. Kuten oli aina luottanut.

Minä roikuin kielekkeellä kainalostani vaivaismäntyyn takertuneena.

Mänty sanoi että läheltä piti. Että se oli kuullut kuuselta joka oli sanonut koivulle.

Roikuin jyrkänteen reunalla ja kuulin veljen huudot kun hänen ruumiinsa pauskautui vasten kallion seinämiä.

Puita lukuun ottamatta kaikki hiljeni.

Ne havisivat tuulessa.

Käskin niiden panna turpansa kiinni.

Kaksi

Meistä oli kuva. Kun me olimme pieniä sitä pidettiin olohuoneessa senkin päällä.

Joka vuosi muori otatti meistä uuden kuvan.

Kun olimme kahdentoista taatto halusi ottaa käyttöön uuden perinteen. Kuvaan piti ikuistaa koko kipun perhe.

Me näytimme siinä miltä tahansa perheeltä.

Kun olimme kolmentoista veli tappoi taaton. Syntymäpäivä oli juuri mennyt. Kuvausaika oli varattu. Emme vain olleet vielä ehtineet käydä kuvaamossa.

Kuvaus oli asia jota me aina odotimme. Meillä oli yhteinen haave. Että voisimme oikeasti olla se mitä kuvassa näkyi. Perhe. Yhteisö. Kasvavat lapset. Ylpeät vanhemmat.

Etkö olisi voinut tappaa taattoa kuvan ottamisen jälkeen kysyin veljeltä.

Tehty mikä tehty hän sanoi silloin.

Etkö olisi voinut kuolla vasta joulun jälkeen kysyin nyt. On tosi ankeaa kuolla juuri jouluna. Olisit ajatellut angelikaa. Nyt se istuu siellä ja ihmettelee koristelaatikoittensa keskellä.

Ja miten minunkin käy kysyin.

Pitääkö minun kiivetä takaisin ylös ja hypätä kalliolta.

Ampua itseni. Hirttäytyä. Vai hukuttautua.

Sano sinä kun jo tiedät.

Kerro miltä tuntuu kuolla.

Kolme

Kai me silti vietetään joulua angelika sanoi.

Hän oli kantanut joulukoristeet laatikoissa olohuoneen lattialle. Nyt hän istua möllötti emmatuolissa.

Minä istua möllötin rokokoosohvalla.

En halua viettää joulua sanoin.

Olemme siis eri mieltä sanoi hän.

Angelika halusi pitää kiinni perinteistä. Koska perinteet pitivät ihmisen tasapainossa kuten hän sanoi.

Mitä tahansa voi tapahtua jos joulu jää viettämättä hän sanoi. Sinä saatat ratketa ryypäämään. Minä en ehkä jaksa edes leipoa.

Ei ainakaan lasipalloja kimalteita ja vieraita sitten sanoin.

Angelika roikotti enkeliä langasta. Antoi sen pyöriä pari kierrosta ja pani takaisin laatikkoon.

Osa joulukoristeista on minun äidiltäni hän sanoi. Äitikin oli jouluihminen.

Sinun äitisi sanoin ja ajattelin etten ollut koskaan kysellyt hänen perheestään. Nyt kysyin ja hän vastasi vähäsanaisesti.

Me asuttiin länsipuolella kylää. Lantmannan naapurissa. Isä oli automekaanikko. Sillä oli piharakennuksessa oma korjaamo. Tai on ehkä vieläkin. En ole käynyt kotona pitkään aikaan.

Entä sinun äitisi sanoin.

Äiti hirttäytyi ullakolla. Minä perin joulukoristeet.

Angelika hivutti ruumistaan eteenpäin otti vauhtia ja nousi. Bror äiti ja se mikä kasvoi hänen sisällään olivat vetäneet otsan ryppyyn.

Onko se brorin kysyin.

Tuskin hän sanoi. Mutta bror tuli suurin tein minun luokseni. Ja annoin sille anteeksi.

Mutta et usko että se on veljen sanoin.

En hän vastasi. Se voi yhtä hyvin olla enkeligaabrielin.

Angelika käveli vaappuen keittiöön. Ja toi tullessaan meille tarjottimella välipalaa. Vehnästä palvikinkkua ja suolakurkkua. Puolukkamehua kahvia ja pikkuleipää.

Siinä hän sanoi. Syö. Sinun pitää syödä.

Haukkasin palan. Jäystin kinkkua. Pakotin sen kahvilla alas. Joku koputti oveen.

Sisään kumpikin huusi nousematta.

Göranbäckström paukkasi olohuoneeseen joulukuusi sylissä. Hän oli kaatanut sen palstaltaan rannan läheltä. Tarponut hangessa kirves köysi ja saha kainalossa. Me näimme sen sielumme silmin. Miten hän oli miltei uhrannut henkensä angelikan kuusen vuoksi.

Eihän siellä ole lunta nimeksikään sanoin. Kuusenhakureisun olisi voinut tehdä juhlakengissä.

Angelika ja göranbäckström vilkaisivat toisiaan.

Halusin vain auttaa göranbäckström sanoi.

No kiitos sanoin ja kapusin vintille kamariini. Kävin maate ja tuijotin kattoon. Siitä oli tullut minulle tapa. Että makasin sängyllä kattoon tuijottaen. Kelasin tapahtumia mielessäni uudestaan ja uudestaan. Siitä kun olin noussut autosta sahan luona ja odottanut johnia siihen kun samainen john oli kantanut minut kalliolta alas ja tunkenut jeeppiin.

Olisin voinut kävellä. Jaloissani ei ollut mitään vikaa. Ne olivat vain kohmeessa.

Sinut pitää viedä lasarettiin john sanoi.

Ei kun viet minut brorin luo sanoin. Minun oli pakko saada tietää miten veljelle oli käynyt. En kuullut enää hänen ajatuksiaan.

Aftabergetin juurelle oli kokoontunut kyläläisiä. Ellagran oli kietonut kätensä osittain angelikan ympärille.

Ambulanssi on tulossa hän sanoi nähdessään meidät. Jopa se suomalaisnainen hytisi siellä tekoturkissaan.

Mitä tuo tekee täällä kysyin johnilta. Ei tämä asia kuulu sille pätäkäkään.

Se asuu meillä nykyään john sanoi. Ja haluaa varmaan myös tietää mitä tapahtui.

No jaa sanoin ja yritin vääntäytyä ulos autosta. Eiköhän se kyllästy kohta ja painu takaisin housuhamemaahan.

Jos olet hiljaa niin sattuu vähemmän john sanoi ja sitoi kaulaliinan kantositeeksi tukemaan kättäni.

En tuntenut kipua. Mutta annoin hänen touhuta.

Hänen kosketuksensa oli hellä.

Vaikka yleensä ei.

Ihan kuin olisin ollut helposti särkyvä.

Vaikken ollut.

Göranbäckström ja gunnargran olivat löytäneet brorin ruumiin ison kiven juurelta. Aivan hylätyn ketunkolon suuaukon luota. Ainoa näkyvä vamma oli luonnottomaan asentoon vääntynyt jalka. Veli oli nostettu ahkioon jolla hänet vedettiin anderssonin pihalle. Minä istuin hänen viereensä. Etäältä erotui sireenin ulvontaa. Kumarruin lähemmäs ja puhuin suoraan veljeni korvaan.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta.

Hän oli ennenkin käynyt lähellä kuolemaa.

Ja herännyt aina.

Bror sanoin et voi maata siinä. Kyllähän sinä tiedät. Jos nukahtaa lumihankeen voi kuolla.

Silittelin hänen hiuksiaan korvan taakse. Poski tuntui raikkaalta kuin talviretki meren rannalle. Kevättalvella kun meri oli vielä jäässä. Ja hangesta heijastuva huhtikuun aurinko poltti posket pisamille. Mutta nyt oli joulukuinen ilta vähän ennen joulua. Suojasään pudotettua tykkylumet puiden oksilta oli pakkanen jälleen kiristymässä.

Muistatko muorin kultaiset säännöt sanoin. Älä juo kylmää

maitoa. Älä käy nukkumaan kylmien lakanoiden väliin. Älä mene ulos ilman pipoa. Kesällä mäkärät syövät. Ja talvella.

Sanoin että veli oli idiootti. Onneton tunari joka oli taas mokannut mutta kaikki kääntyisi hyväksi. Riisuin piponi ja panin sen veljen päähän. Jos hän kuolisi niin minäkin kuolisin eikä hän kai sitä halunnut.

Hän ei vastannut. Kävin maate hänen viereensä. Kiedoin käteni hänen ympärilleen. Ellagran peitteli meidät viltillä.

No niin sanoin kun aloimme taas hohkata lämpöä. Äänet ympärillämme. Ihmisten puhe ja puiden humina vaikenivat. Kuulin vain yhteisten keuhkojemme hengityksen. Sisään. Ulos. Sisään. Ulos.

Kerroin siriuksesta. Siitä miten egyptiläiset palvoivat osirista ja viikingit uhrasivat odinille. Tiesin että veli protestoi. Odin oli jumala eikä mikään tähti. Mutta hän ei sanonut mitään.

Thorin oikea nimi oli bror sanoin vielä. On pelkkää satua että käärmelä olisi tappanut sen. Eikä sitä tappanut vuorikaan. Se oli kuolematon. Niin kuin sinäkin.

Äänet palasivat. Smalångerilaisten höpötys autojen äänet ja yltyvä tuuli. Heijastinpukuiset ambulanssimiehet lähestyivät paareja kantaen. He raottivat vilttiä. Puristelivat käsivarsiani. Häikäisivät silmiäni taskulampulla. Sanoivat että siirtäisivät minua mutta minä junttasin itseni kiinni. He joutuivat vääntämään käteni irti veljestä.

Ette saa viedä broria sanoin. Jos erotatte meidät me kuolemme.

Ripein ottein he repivät meidät erilleen.

Neljä

Terveyskeskus oli neljän viikon päässä lakkautuksesta. Tavarat oli pinottu pakkaamista ja pois kuljettamista varten. Makasin laverilla ja odotin hoitajanilsiä.

Toimenpide sattuu hän sanoi ja antoi minulle pillereitä kupissa. Sairaalassa sinut voitaisiin nukuttaa.

Myös john yritti kääntää päätäni.

Ihan turha kärsiä enempää kuin on pakko hän sanoi.

En helvetti mene sanoin. Tehkää se mitä täytyy.

Hoitajanils oli lempeäluontoinen tyyppi. Hän katsoi minua lempeillä silmillään.

Lopeta sanoin ja käännyn pois.

Täällä saa itkeä hoitajanils sanoi. Keskityin hänen nimilaattaansa.

Vai mitä hän sanoi ja katsoi luultavasti johnia. Johnin silmät eivät olleet lempeät. Hänen mustien aukkojensa syvyyksistä saattoi joskus tirahtaa unikyneleitä. Muuten hän oli kuiva kuin araljärvi.

Vauhtia nyt sanoin.

Pidä tukevasti kiinni hoitajanils sanoi johnille. John piteli minua. Hänen hiuksensa kutittivat kasvojani. Me olisimme voineet olla jossain muualla muunlaisessa tilanteessa. Johnin ruumis vasten minun ruumistani. Hänen hiuksensa minun suussani. Hänen tuoksunsa joka tarttui ihooni. Vihlaisut jotka alkoivat jalkovälissä ja levisivät suonia pitkin eteenpäin.

Kliimaksi koitti kun hoitajanils rusautti nivelpallon takaisin

paikoilleen. Tuskan aalto hautasi minut kuin arkun päälle
lapioitu multa. Karjuin suoraa huutoa. Muutamaksi sekunniksi
kaikki hävisi mielestäni. Muistot kasvot tapahtumat kallio veli.
Kivusta pitää teidän syntymän sanoi jumala.

Viisi

Autossa paluumatkalla smalångeriin olemattomuuden tunne otti jälleen vallan. John oli kuin kuka tahansa vaikka yrittikin tosissaan.

Se asuu täällä vain tilapäisesti kun sen oma kämppä on remontissa hän sanoi ja kysyin että kuka.

Pirjo hän sanoi.

Ai se sanoin seuraten katseellani smalångerbackenia reunustavaa mitätöntä aurauskinosta.

Jos lunta olisi ollut yhtä paljon kuin yleensä sanoin. Pudotus olisi voinut olla pehmeämpi.

Älä lunta syytä john sanoi. Bror käveli sinne omin jaloin.

No entä sinä sanoin. Etkö olisi voinut tehdä jotain. Sinähän olit lähistöllä. Tuntuu melkein kuin.

Voi jumalauta hän sanoi ja runtasi jarrut pohjaan niin äkisti että moottori sammui.

Näin mielipuolen. Villimiehen. Pakonomaisesti sivuun suitun otsatukan alta tuijotti eläimellinen katse. Kaksi mustaa aukkoa jotka häivyttivät muut kasvonpiirteet.

Jos luulet että minulla oli jotain tekemistä brorin kuoleman kanssa niin sano suoraan.

Näin sinut metsässä. Puiden katveessa. Ja köysi irtosi. Noin vain. Vaikka olin tehnyt taaton opettaman solmun.

Olinko sittenkään. Vai aioinko vain.

Eli luulet että avasin solmun jotta te kumpikin putoaisitte jyrkän teeltä alas.

En vastannut.

Ei pelkästään veljesi vaan myös sinä John sanoi.

Hän pudisteli päätään. Käynnisti moottorin ja ajoi sahalle mihin oli jättänyt neitiautonsa.

Anteeksi sanoin ja laskin käteni hänen kätensä päälle.

Hän veti käden pois nousi jeepistä ja paiskasi oven kiinni.

Siirryin kuskinpaikalle. Neitiauto ajoi tiehensä. Takapenkillä oli kaulaliina. Kurotin sen käteeni. Painoin sen kasvoilleni. Se tuoksui yhä brorilta. Elävältä brorilta. Mutta vain minä olin enää jäljellä. Minä ja nocountryforoldmenin murhaaja. Siinä hän seiso. Happsäiliö kädessään. Ikään kuin sairastaisi keuhkolaajentumatautia tai jotain. Säiliöstä kulki letku hihaan. Ja letkun toiseen päähän oli kiinnitetty pulttipistooli.

Veivasin ikkunan auki. Ammu minut sanoin.

En minä sinua etsi hän sanoi.

Kuusi

Angelika oli jo kotona. Istui pirttisohvalla ja voivotteli.

En ymmärrä hän sanoi. Brorhan oli tullut kotiin. Mitä sen sinne kalliolle piti mennä. Jos en olisi lähtenyt töihin se eläisi yhä.

Jos minä en olisi yrittänyt kiskoa veljeä köydellä ylös se eläisi yhä ajattelin. Palokunta olisi tullut pelastamaan brorin tikasautolla. Nilkka murtuneena ja jalat kylmettyneinä toki mutta kuitenkin elävänä.

Mitenhän siinä oikein. Ei en tiedä.

Toimin vaistonvaraisesti. Veli piti pelastaa.

Olin pelastanut hänet ennenkin. Alkoholilta yliannostuksilta pastorisilasilta uskonyhteisöltä ja tavallaan myös taatolta.

Tällä kertaa hänet piti pelastaa kalliolta.

Mutta veditte vesiperän kallio jylisi. Olette leikkinyt hengellenne minun päälläni jo monesti. Nyt oli teidän vuoronne.

Meidän pitää soittaa nordinille sanoin angelikalle. Tilata arkku ja varata kirkko.

Hän ei vastannut. Istui vain ja huojutteli yläruumistaan kuin kroonikkopotilas hullujenhuoneella.

Bror kuoli sanoin nordinin vastattua. Ruumista viedään paraikaa uumajaan.

Nordin ei tapansa mukaan sanonut mitään erityistä sillä kuolema oli hänelle arkipäivää. Myhähti vain jotain joulusta ja uudestavuodesta. Hautajaiset saataisiin pidettyä vasta pyhien jälkeen.

Pappikin tarvitsee lomaa nordin sanoi. Hän on miten sen nyt sanoisi. Vaikuttanut vähän uupuneelta.

Papille oli tullut kirkonseinä vastaan ja veli makasi ruumishuoneen kylmiössä.

Pyytämättä angelikaa mukaan lähdin ajelemaan uumajaan.

Matkalla ajattelin diana. En halunnut ajatella häntä juuri nyt. Enkä jussia. Ennemmin tai myöhemmin he tulisivat mieleen väkisinkin.

He eivät olleet unohdettavia ihmisiä. Vaan niitä jotka torjuttiin.

Ruumishuone ei ollut samanlainen kuin elokuvissa. Ensimmäkään sen nimi ei ollut ruumishuone vaan patologian osasto eikä sinne voinut mennä noin vain ilmoittautumatta kertoi infotiskillä päivystävä nainen.

Mutta minun veljeni on todennäköisesti kuollut sanoin. Tai luultavasti.

Nainen pahoitteli sulki lasiseinässä olevan luukun ja soitti jonnekin.

Puhelun päätyttyä koputin lasiin.

Sinun pitää soittaa ja varata aika nainen sanoi ja ojensi lapun jossa oli puhelinnumero.

Puhelinaika oli kahdeksasta kymmeneen. Maanantaisin ja keskiviikkoisin.

Istuin neuvottomana parkkipaikalla moottori tyhjäkäynnillä. Kunnes tajusin että minun olisi soitettava dianalle. Hänen enonsa oli kuollut. Hän itse oli matkustanut kukkojärvelle brorin häihin ja odotti nyt että tulisin takaisin hänen ja jussin luokse tai ainakin ilmoittaisin itsestäni.

Minulla ei ollut puhelinta. Se oli pudonnut jyrkänteeltä ja upponnut hankeen. Ei sillä että olisin kaivannut sitä. Tuntui vapautavalta kun ei ollut kenenkään tavoitettavissa. Ajoin keskustaan. Pysäköin alamäkeen ja astuin sisälle kadunkulmahotelliin.

Maksatko kortilla vastaanottovirkailija kysyi.

Käteisellä sanoin ja sain vastaukseksi mulkaisun.

Onko seteleissä jotain vikaa kysyin.

Periaatteessa ei nainen sano. Mutta ensi viikosta lähtien meillä kelpaa ainoastaan kortti.

Mutta nyt kelpaa käteinenkin sanoin.

Joo hän sanoi. Eli asia selvä sanoin.

Huoneen sisustus oli meriteemainen. Käytävä teki minut merisairaaksi. Istuin sängyllä ja luin hotelliopasta. Yöpöydän laatikosta löysin raamatun.

Avasin sen summanmutikassa. Niin kuin silloinkin kun vuori kuoli. Auoin sivuja ja etsin sanoja. Hain lohduitusta mutta löysin tyhjiön. Ikään kuin en olisi koskaan kokenut surua. Tiennyntä miltä se tuntui.

Surithan sinä minua heppa sanoi. Ja meitä sanoivat lehmät.

Menkää pois sanoin.

Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa en pelkäisi mitään pahaa.

Kunpa olisin siellä enkä täällä. Kunpa me molemmat olimme joko täällä tai siellä.

Kun uskossa oleva käy kuoleman portista jumala pitää käyttää hänen olkapäillään sanoi äitimuori. Eikä hänellä silloin ole mitään pelättävää. Mutta ne jotka eivät ole uskossa. Heitä odottaa gehenna ajattelin.

Veljellä oli ollut lompakossaan jonkin verran käteistä. Hain lompakon takintaskusta ja levitin sen sisällön päiväpeitolle. Setelien lisäksi siellä oli kortteja. Ookookortti icakortti ajokortti konsumkortti pankkikortti kirjastokortti sekä polaroidkuva. Kuvassa olimme me kaksi kipun talon kuistilla. Minkähän ikäisinä. Yksitoistavuotiaina ehkä. Kummallekin oli leikattu poikatukka. Takaa lyhyempi ja edestä pidempi. Meitä oli vaikea erottaa toisistamme. Minulla oli vasemmassa nimettömässä pääkallosormus. Lahja mustanaamiosta. Muuten meillä oli samanlaiset vaatteet ja sama uhmakas ilme.

Yhdestä sivulokerosta kaivoin esiin pari puhelinnumeroa. Ne oli kirjoitettu käsin paperilapuille ilman nimiä. Tungin takaisin kaiken muun paitsi kaksoskuvan.

Avasin teeveen. Selailin kanavia kunnes löysin uutiset. Kaipasin sotaa ja nälänhätää. Jotain mille itkeä. Afrikkalaisten silmissä pörrääviä kärpäsiä tai rannalle huuhtoutuneita lapsia. Mutta jopa uutisissa odotettiin joulua. Vuoden hittilahja. Sähköpyörä.

Viimeiset puoli tuntia ennen kuin päätin mennä alas hotellin baariin pohdin erilaisia tapoja kuolla. Lääkkeet hirttäytyminen hukuttautuminen ampuminen. Vaihtoehtoja riitti. Päädyin siihen että ampuminen oli niistä paras. Olin ampunut eläimiä. Tiesin kuoleman koittavan nopeasti jos osuma oli puhdas. Enää piti valita patruunatyyppejä. Oma suosikkini oli hammerhead.

Baari oli puolillaan puolihumalaisia ihmisiä. Useimmat näyttivät tulleen suoraan konttorilta. Jotkut istuivat ryhmissä. Jotkut pareittain. Sikäli kuin näin kukaan ei ollut yksin.

Tulkaa minun luokseni kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Mies erottui joukosta näyttämättä kovin erilaiselta kuin muutkaan. Jotenkin se johtui hänen katseestaan tai ehkä hänen silmälaseistaan. Sanat soljuivat yhtä helposti kuin viini valui kurkusta alas. Hän ei esittänyt paljon kysymyksiä. Puhui lähinnä itsestään. Ja vastasi itse itselleen.

Jänönperseelläkin on kiinnostavimmat jutut kuin sinulla totesin hetken päästä.

Mitä sanoit hän kysyi ja räpäytti silmiään.

Tyylikkäätkä pokat sanoin.

Hän kosketti silmälasejaan. Pakottauduin olemaan kääntämättä katsettani pois kun hän hymyili. Kun hän kertoi lapsistaan. Kun hän kertoi työstään. Kun hän kertoi vaimostaan joka oli lähtenyt työmatkalle osloon. Itse hän oli konferenssissa. He asuivat jossain etelämpänä hän ei selittänyt tarkemmin missä.

Mennäänkö sanoin.

Mennäänkö mihin hän sanoi.

Sinun huoneeseesi.

Nytkö hän sanoi yllättyneenä.

Niin milloin muulloinkaan.

Kolmesataakaksitoista hän sanoi.

Tulen kohta sanoin ja menin omaan huoneeseeni. Tälläydyin vessassa ja katsoin itseäni peilistä. Näin brorin.

Missä sinä olet kysyin.

Täällä on pimeää hän vastasi.

Gehennassako kysyin.

En usko. Täällä ei ole mitään. Vähän kuin makaisi tyhjässä arkussa pimeässä huoneessa. Helvetin kylmässä vielä.

Sinä olet ruumishuoneella sanoin. Tulen huomenna katsomaan sinua.

Hyvä hän sanoi. Vie minut kotiin. En jaksata tätä enää.

Kävelin portaat ylös seuraavaan kerrokseen.

Tobiasniminen tyyppi joka oli töissä vakuutusyhtiössä avasi oven housut jalassa ja teepaita yllään. Hänen suunsa maistui hammastahnalta ja viinalta.

Käytätkö ehkäisyä hän kysyi.

Totta kai sanoin.

Ettei yhtäkkiä ole jälkikasvua niin sanotusti ympäri kyliä.

Hän nauroi itselleen ja sanoi että pakko nauraa omille jutuille kun ei kukaan muukaan sitä tee.

Jälkikasvuni ympäri kyliä ja minä katsoimme ikkunasta ulos. Sillä vaikka yö oli kaupungissa katulamppujen ja neonvalojen takia valoisa erottui taivaalla silti sirius. Alfacanismajoris. Kahdeksanpilkkukuuden miljoonan valovuoden päässä auringosta. Minä olin kahdeksanpilkkukuuden valovuoden päässä maasta.

Miksi rankaiset itseäsi kysyi jälkikasvuni ympäri kyliä.

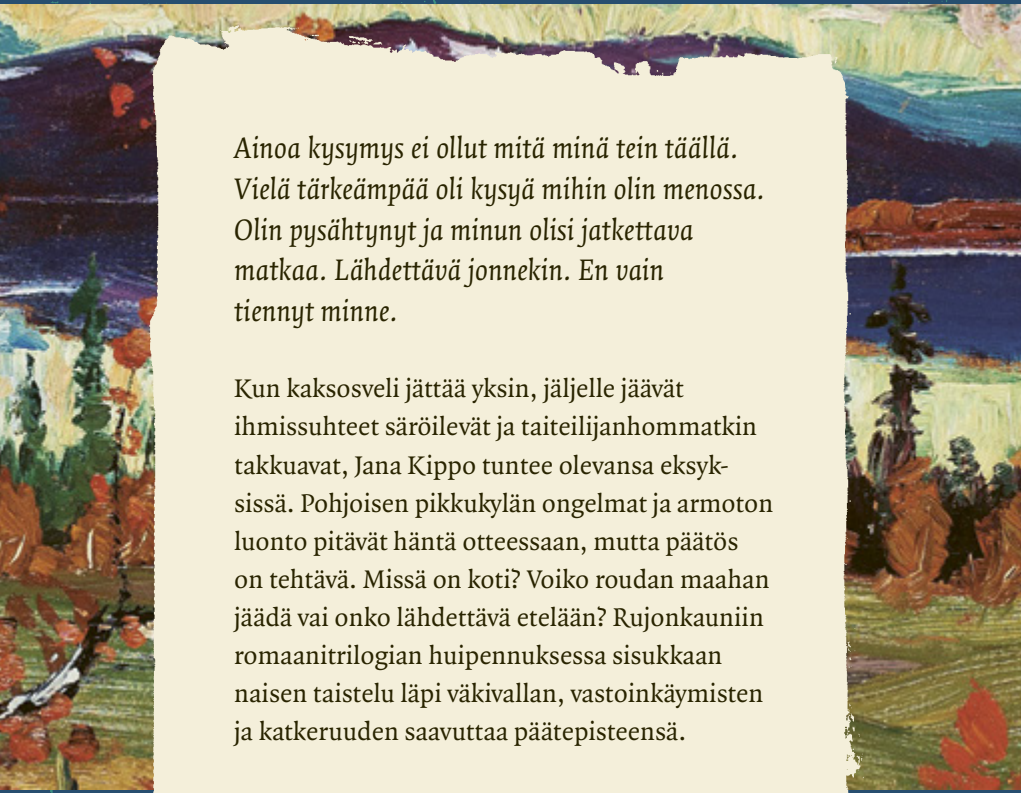
Jos me synnymme kivusta sanoin. Niin voimme ehkä myös jälleensyntyä kivusta.

Edestakaisin ja taas edestakaisin. Mies ähkäisi viimeisen kerran. Sitten se oli ohi.

Paitsi että hän kysyi vielä saisiko hän kusta minun päälleni.

Ilman muuta sanoin.

No mennään suihkuun hän sanoi. Pitää ajatella siivoojaa.

Ainoa kysymys ei ollut mitä minä tein täällä.
Vielä tärkeämpää oli kysyä mihin olin menossa.
Olin pysähtynyt ja minun olisi jatkettava
matkaa. Lähdettävä jonnekin. En vain
tiennyt minne.

Kun kaksosveli jättää yksin, jäljelle jäävät
ihmissuhteet säröilevät ja taiteilijanhommatkin
takkuavat, Jana Kippo tuntee olevansa eksyk-
sissä. Pohjoisen pikkukylän ongelmat ja armoton
luonto pitävät häntä otteessaan, mutta päätös
on tehtävä. Missä on koti? Voiko roudan maahan
jäädä vai onko lähdettävä etelään? Rujonkauniin
romaanitrilogian huipennuksessa sisukkaan
naisen taistelu läpi väkivallan, vastoinkäymisten
ja katkeruuden saavuttaa päätepiteensä.

”Kuinka joku osaakin kirjoittaa näin sympaattisia
tarinoita köyhyydestä, kurjuudesta, ahdingosta
ja insetististä? Ruotsalaisen Karin Smirnoffin
romaanit ovat melkein häiritsevän ihania.”

HELSINGIN SANOMAT

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3937-8